

Γάμος & Οικογένεια

(Σε ασύνδετο σχήμα)

Γράφει ο
Βύρων Τομάζος
Μηχανολόγος,
Απόφοιτος Πολυτεχνείου
Μονάχου
e-mail: btomazos@gmail.com

Στα διάφορα άρθρα που έχω γράψει πρόσφατα ειδικά σε αυτά που αναφέρονται στην κρίση έχω αναφερθεί στην ελληνική οικογένεια ότι είναι το πιο δυνατό και αποτελεσματικό **ανάχωμα**.

Η οικογένεια στην Ελλάδα κατά γενικό κανόνα είναι σχεδόν αλώβητη και ο θεσμός του γάμου ακόμα κρατάει. Μία απλή απόδειξη είναι ότι κατά πλειοψηφία οι έλληνες έχουν ισχυρό οικογενειακό δεσμό αυτό αποδεικνύεται από απλά παραδείγματα.

Οι ηλικιωμένοι των χαμηλών εισοδημάτων ζουν κατοικά με ψωμί και ελιά, κυκλοφορούν με το «γαμπριάτικο» κοστούμι, θυσιάζουν τα πάντα για τα παιδιά, τη δική τους διασκέδαση, τα ταξίδια, το χρόνο τους για καθολικό babysitting κ.α. και αυτές οι οικογένειες που έχουν μεγάλα παιδιά έχουν και κοινό λογαριασμό που πάει η σύνταξη των γονέων κλπ. Ό,τι καλύτερο πάει στα παιδιά. Τα οποία πολλές φορές εν αντιθέσει με τους γονείς φοράνε και φέρνουν ρούχα.

Αυτό για τους βόρειο ευρωπαίους αποτελεί εξαίρεση. Ο κομπάρς των γονέων που πολλές φορές είναι ξεχωριστός για τον καθένα χρησιμοποιείται σχεδόν αποκλειστικά από τους ίδιους και αυτό το λέω επειδή έχω ζήσει πολλά χρόνια στην Ευρώπη και την Αμερική. Έχω δει πολλά τέτοια που για εμάς τους Έλληνες είναι τουλάχιστον απαράδεκτα.

Θυμάμαι την σπιτονοικοκυρά μου με αρκετά

διαμερίσματα και οικονομική άνεση κάθε μήνα έκανε μεγάλο καβγά για το νοίκι που έπρεπε να της πληρώσουν τα παιδιά της. Τα οποία ήταν χαμηλόμισθοι υπάλληλοι ή τον φίλο μου εργοστασιάρχη εκατομμυριούχο που μου το λέγε και το ξανάλεγε ότι έδωσε έναν μικρό δάνειο στην κόρη του κάπου 75.000 μάρκα για να πάρει ένα μικρό διαμέρισμα και έκανε συμβόλαιο δανεισμού το οποίο έπρεπε να υπογράψει ο γαμπρός και η κόρη, ευτυχώς χωρίς τόκο.

Εξ' αντιθέτου ξέρω μία γυναίκα αγράμματη που ήρθε από το χωριό με τον άντρα της, δουλεύανε και οι δυο σκληρά αγόρασαν με γραμματρία ένα οικοπεδάκι και σιγά σιγά έφτιαξαν ένα σπίτι και δυο διαμερίσματα για τα παιδιά τους αυτοί δε προτίμησαν να ζουν στο υπόγειο. Τα παιδιά τους τα μόρφωσαν και έχουν γίνει αξιόλογοι, τη μοναδική χαρά και απόλαυση που έχουν στη ζωή τους είναι να βλέπουν τα παιδιά τους να περνούν καλά και να είναι ευτυχισμένα.

Ένα μεγάλο ποσοστό των ελλήνων προσπαθεί να φτιάξει ή να αφήσει κάτι στα παιδιά του και αυτό είναι που μας κρατάει σε αυτή την κρίση που περνάμε. Φυσικά και εδώ υπάρχουν υπερβολές παν μέτρον άριστον.

Γράφοντας αυτό το άρθρο θυμήθηκα ότι κάποτε διάβασα τον **Παπανούτσο** και βρήκα στο βιβλίο του «πρακτική φιλοσοφία» στο οποίο αναφέρεται για τον γάμο από το οποίο θα αντλήσω ορισμένα αποσπάσματα, για να διατηρήσω ως παλαιός «δάνειος» τον τίτλο.

Ο γάμος-θεσμός πανάρχαιος- έχει ιδρυθεί για να ικανοποιήσει ζωτικές ανάγκες του συλλογικού βίου είναι επομένως πλάσμα κοινωνικό και συμμεταβάλλεται όταν αλλάζει η οικονομική υποδομή, η πολιτική μορφή και το πνευματικό κλίμα την κοινωνίας.

Αιτίες που τα επιβάλλουν

Ο φόβος μήπως από την αυθαίρετη εκδήλωση του σεξουαλικού ενστίκτου διαλυθεί η ομάδα και η φροντίδα να προστατευτεί το φυσιολογικό προϊόν της ένωσης δυο φύλων, το παιδί. Παράλληλα και ο ηθικός σκοπός να εξασφαλιστεί και για τα 2 μέλη «**η συντροφιά**» στις καλές και στις κακές ώρες της ζωής. **Η ορμή της διαιώνισης του είδους** γίνεται στον άνθρωπο πόθος επιβίωσης του ατόμου.

Το διαφορετικό γνώρισμα της έννοιας του γάμου στη σύγκρισή τους με τις έννοιες της επιθυμίας και του έρωτα είναι ότι ο γάμος αποτελεί θεσμό κατεχορήγη κοινωνικό, είναι δηλαδή πλάσμα του συλλογικού βίου υποκειμένο στο έθος και στο νόμο.

Τους θεσμούς τους ιδρύει και τους συντάσσει η κοινότητα ως οργανωμένος όμιλος συμβιούντων σε ορισμένο χρόνο και χώρο ανθρώπων της ίδιας περίπτωσης καταγωγής και παιδείας. Και για να εξασφαλίσει την ομαλή λειτουργία τους επειδή της είναι απαραίτητη για την ικανοποίηση ζωτικών αναγκών, τους προ-

στατεύει με αυστηρές κυρώσεις εναντίον εκείνων που τους υπομονεύουν με την πράξη ή τον λόγο.

Ο γάμος είναι θεσμός πανάρχαιος όσο πίσω και να ανατρέξουμε θα βρούμε καθιερωμένα ήθη και έθιμα και κάποιο τρόπο ρυθμίζουν τις σεξουαλικές σχέσεις των μελλών της κοινότητας.

Ο άνθρωπος **δεν πλάστηκε να ζήσει μόνος του** (της γραφής ο λόγος είναι σοφός) καθώς και του Αριστοτέλη ότι ο άνθρωπος είναι ζώον κοινωνικό.

Ο άνθρωπος χρειάζεται σύντροφο για να μπορέσει να σηκώσει χωρίς να καμφθεί το βάρος της ζωής τους μόχθους και τις ευθύνες, τους φόβους και τις ελπίδες, τις χαρές και τις λύπες του.

Αν παρατηρήσουμε τις κοινωνικές συνήθειες τις ώρες της χαράς και της λύπης το έθος έχει προνοήσει να τις ζούμε με πολλούς μαζί και όχι μόνι.

Δεχόμαστε τους φίλους μας στο πένθος μας όπως στις εορτές μας και τρέχουμε όταν υποφέρουν οι γείτονες. Όπως και όταν διασκεδάζουμε **η χαρά αν την δοκιμάσουμε μαζί με άλλους ακτινοβολεί στο πρόσωπο τους και έρχεται πάλι σε εμάς με δύναμη πολλαπλάσια και η λύπη καθώς μοιράζεται σε πολλούς λιγότευει για όλους.**

Τίποτα δεν είναι πιο σκληρό, πιο ανυπόφορο για τον άνθρωπο από τη μοναξιά.

Ο γάμος εξασφαλίζει και για τα 2 μέλη τη βέβαιη και μόνιμη, την πρόθυμη και απεριόριστη συντροφιά.

Κάτω από τον ίδιο ζυγό, δυο άνθρωποι αποφασίζουν να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να αγωνιστούν και για να αντιμετωπίσουν μαζί με άλλους και ένα μικρό σε ανάστημα αλλά ύπουλο εχθρό την καθημερινότητα με τις ευτελείς ανάγκες και στερεοτυπίες.

Σήμερα οι νέοι πηγαίνουν στον γάμο με άλλες προϋποθέσεις, τυφλοί ή προδιαγεγραμμένοι με συνοικέσια γάμοι σπανίζουν.

Η γυναίκα είναι πλέον ανεξάρτητη. Το στίγμα πλέον της αγαμίας δεν είναι πλέον πανάκεια. Τα ζευγάρια μπορούν με νηφαλιότητα να επιλέξουν τους συντρόφους τους χωρίς να τους πιέζει ο χρόνος, μάλιστα τώρα διάβασα στους Times ότι σε αρκετά μέρη της Αμερικής υπάρχουν ειδικοί χώροι υδρογόνου που διατηρούν τα ωάρια των γυναικών. Έτσι μία γυναίκα όταν είναι σχετικά νέα τα δίνει προς φύλαξη για να κάνει παιδί όταν βρει τον κατάλληλο σύντροφο ή όταν της το επιτρέπουν οι επαγγελματικές τις ασχολίες. Έτσι χωρίς να πιέζεται από το χρόνο έχει την δυνατότητα να επιλέξει το σωστό σύντροφο.

Μιας και ο θεσμός του γάμου, είναι τόσο σημαντικός και επειδή οι συνθήκες το επιτρέπουν νομίζω ότι οι νέοι πλέον δεν πρέπει να βιαστούν να παντρευτούν αλλά ούτε και να το παρατραβήξουν.

Διάβασα ένα ενδιαφέρον άρθρο του **Ντάνιελ Τζόουνς** που αφορά τις σχέσεις ανδρών γυναικών το βρήκα πολύ ενδιαφέρον και σας μεταφέρω ορισμένα σημεία.

Ο Ντάνιελ Τζόουνς είναι βασικός αρθρογράφος για πολλά χρόνια του New York Times σχετικά με το θέμα και έχει απαντήσει σε 50.000 ερωτήσεις που το κάνουν οι αναγνώστες του.

Ο γάμος έχει τους περιορισμούς του, όμως κανείς δεν έχει ανακαλύψει έναν καλύτερο τρό-

πο ώστε οι άνθρωποι να φτιάχνουν οικογένειες και να ζουν σταθερές ζωές. Οι παντρεμένοι κατά των Τζόουνς χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες:

A. Σε αυτούς που κάνουν ζαβολιές αναζητώντας την έξαψη που τους λείπει.

B. Σε εκείνους που συμβιβάζονται και δέχονται τη σχέση τους για αυτό που είναι.

C. Και εκείνους που προσπαθούν με κάθε τρόπο και με τη βοήθεια ειδικών να την επισκευάσουν.

«Ο έρωτας είναι περιέργεια και όχι σιγουριά, **μοιάζει με βουτιά στα ταραγμένα νερά μιας ανοικτής θάλασσας και όχι με την ασφάλεια του καταστρώματος**» λέει. Παρότι οι εποχές άλλαξαν οι ρόλοι διαφοροποιήθηκαν οι σχέσεις έγιναν περίπλοκες και το ιντερνέτ παίζει πια πρωταγωνιστικό ρόλο, ένα πράγμα έμεινε σταθερό. Οι άνθρωποι συνεχίζουν να ερωτεύονται με ένταση και ο έρωτας (για αυτό θα γράψω σε άλλο άρθρο μου) παραμένει ένα από τα βασικά θέματα που απασχολούν άντρες και γυναίκες. Η ρουτίνα σώζει ?

Ο Τζόουνς μοιάζει να ανήκει στην τρίτη κατηγορία παντρεμένων. Αυτούς που αποκαλεί «**επιδιορθωτές**». Δεν αργεί κάποιος να καταλάβει ότι παραδόξως η πιο σίγουρη στρατηγική για να αναθερμάνεις το πάθος που έχει απονήσει λόγω ρουτίνας είναι να προσθέσεις στη σχέση περισσότερη ρουτίνα: ραντεβού, σύμβουλος γάμου μία φορά την εβδομάδα, μαθήματα χορού, προγραμματισμένο σεξ, λουλουδία, υποχρεωτικά φιλιά πριν φύγεις και αφού γυρίσεις από τη δουλειά κ.α.

Όμως ο γάμος παραμένει ένας ισχυρός δεσμός. Οι άνθρωποι πιστεύουν ακόμη σε αυτόν. Ο γάμος αλλάζει γίνεται πιο ισότιμος προσαρμόζεται στις ανάγκες των σύγχρονων οικογενειών ανοίγεται στα ομόφυλα ζευγάρια και έτσι ισχυροποιείται ως θεσμός. Έχει τους περιορισμούς του όμως κανείς δεν έχει ανακαλύψει έως **τώρα έναν καλύτερο τρόπο** ώστε οι άνθρωποι να **φτιάχνουν οικογένειες και να ζουν σταθερές ζωές.**

Οι γυναίκες γίνονται όλο και πιο ανεξάρτητες δεν χρειάζονται πια τους άντρες ή το γάμο, δεν περιμένουν το αρσενικό να δράσει άρα οι σχέσεις συχνά έχουν περισσότερο να κάνουν με **τη συντροφικότητα και την ερωτική ικανοποίηση** από ότι με οποιαδήποτε εξάρτηση. Αυτό είναι καλό όμως συνεπάγεται ότι οι σχέσεις διαλύονται πιο εύκολα.

Τελικά το μόνο που χρειάζεται κανείς και το 2014 **είναι αγάπη**, χρήματα, φαγητό, νερό, ασφάλεια, υγεία και αίσθηση του χιούμορ.

Πολλά λέγονται και γράφονται για την επίδραση του ιντερνέτ και των κοινωνικών δικτύων στις σχέσεις. Η Τεχνολογία έχει αλλάξει τον έρωτα με δυο τρόπους. Καταρχάς χρησιμοποιώντας τα κοινωνικά δίκτυα ή τις ιστοσελίδες online dating βγαίνουμε ραντεβού με αγνώστους, και αυτό είναι κάτι καινούργιο. Στο παρελθόν αυτό ήταν δύσκολο και να τον πλησιάσεις ακόμη πιο δύσκολο. Διαδικτυακά είναι απλό. Όλοι τον κάνουν. Αυτό σημαίνει ότι είναι δυσκολότερο να εμπιστευτούμε. Η διαδικτυακή αναζήτηση αγάπης μπορεί να ενθαρρύνει την ρηχότητα όσον αφορά το ποιους θα προσεγγίσουμε, **όμως μπορεί να εξελιχθεί σε μία πιο βαριά διαδικασία**, αφού εξομολογούμαστε πράγματα πιο εύκολα γιατί δεν εξωθούμαστε από την αρχή στο τετ α τετ.

Το ιντερνέτ είναι ένα εργαλείο που μας επιτρέπει να γνωρίζουμε ανθρώπους αλλά αυτές οι γνωριμίες συχνά είναι παραπλανητικές, πρώτον γιατί δεν είμαστε ακριβώς ο εαυτός μας και δεύτερον γιατί **δεν μπορούμε να διαβάσουμε τη γλώσσα** του σώματος του συνομιλητή μας, άρα ερωτεύομαστε φωνές και προσωπικότητες και όταν συναντηθούμε μπορεί να είναι δύσκολο να ταυτίσουμε την προσωπικότητα με το σώμα.

Όπως η δημοκρατία είναι το χειρότερο πολίτευμα γιατί δεν υπάρχει καλύτερο, έτσι και ο γάμος είναι ο καλύτερος δεσμός γιατί δεν έχει βρεθεί καλύτερος ακόμη.

Η οικογένεια στην Ελλάδα μένει σχεδόν αλώβητη και στηρίζει την κοινωνία μας.

Εκτός από τις τρεις κατηγορίες που προανέφερα υπάρχουν και οι **tutti frutti** δηλαδή σε ασύνδετο σχήμα, όπως γράφω και στα άρθρα μου.

Το άρθρο αναφέρεται ακόμη και για τους ελεύθερους νέους που ψάχνουν συντρόφους στο ιντερνέτ.

Δε συμφωνώ με την λαϊκή ρήση ότι ο γάμος είναι ένα κάστρο που αυτοί που είναι μέσα θέλουν να βγουν έξω και αυτοί που είναι απέξω θέλουν να μπουν μέσα. Μάλλον το λέει και η λαϊκή ρήση **ούτε στον παράδεισο μόνος.**

Από την εποχή του Ζαμπέτα που ο πενηντάρης ήταν ο νέος της εποχής τώρα με την επιμήκυνση του ευδόκιμου βίου είναι ο 80αρης, που ανεβάζει αντίστοιχα την ηλικία γάμου και των γυναικών. Εργένηδες και των δυο φύλων ποτέ δεν είναι αργά, ποντάρτε περισσότερο στην συντροφικότητα, στην καταπολέμηση της μοναξιάς παρά στην ορμή της διαιώνισης του είδους την δίψα της αθανασίας όπως τη χαρακτηρίζει ο Πλάτωνας. ●